

Universitätsbibliothek Paderborn

Medvlla Theologica

Ex Sacris Scriptvris, Conciliorvm Pontificvmqve Decretis, Et Sanctorvm Patrvm Ac Doctorum Placitis Expressa ; In qua, quidquid tum ad fidei mysteria sanè ac rectè intelligenda, & ab erroribus quibusvis secernenda, tum ad sacramenta debitè conficienda & ministranda, tum ad actiones humanas iuxta ...

Complectens ea quæ ad Sacramenta & mores pertinent

Abelly, Louis

Coloniæ Agrippinæ, 1659

§. 3. Quænam conditiones requirantur in eo qui indulgentiarum fructum percipere intendit.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38979

unde ibidem observat Indulgentias illas, quæ conceduntur usui granorum benedictorum, rosariorum, piarum imaginum, & similiarum rerum, quæ minimi momenti videntur, ex causa maximè justa, ac rationabili à summis Pontificibus interdum posse concedi.

Rectè tamen observat Laym. cap. 4. de Indulg. post Nav. & alios, quòd quamvis causa sufficiens, & justa in concessione Indulgentiæ alicujus u. g. plenariæ reperiatur, fieri tamen posse, ut non omnes integram consequantur; si videlicet illorum aliqui ad maximam pro peccatis commissis temporalem pœnam subeundam obligati opus iniunctum repidè peragant: quia, quamvis causa Indulgentiæ in se justa sit, illorum tamen respectu aliquo pacto deficit ob imperfectam dispositionem; quod etiam constat ex Extravaganti 1. Bonificii 8. de pœnit. & remiss. & ex S. Bonav. in 4. dist. 20. part. 2. art. 7. quæst. 6. ubi dicit *Homines plus vel minus participare de Indulgentia, prout plus vel minus ad illius causam accedunt.*

PARAGRAPHUS III.

Quanam conditiones requirantur in eo, qui Indulgentiarum fructum percipere intendit.

PRIMA conditio est, ut sit homo baptizatus, ut ex communi & certa Theologorum sententia docet Suar. disp. 53. sect. 4. thesaurus siquidem Ecclesiæ valide dispensari non potest nisi filiis Ecclesiæ; nec absolvi possunt ab Ecclesiæ, qui eius jurisdictioni non subsunt: Nav. tamen & alii apud Laym. cap. 6. de Indulgentiis existimant probabile esse, Catechumenis tum vivis, tum defunctis Indulgentias per modum suffragii prodesse posse.

Secunda conditio est, ut is qui percipit Indulgentias,
subditus

subditus sit illius qui eas concessit: neque enim nisi subditis Indulgentiæ concedi possunt, vt habe. ur ex ca. *Quod autem*, & ex dictis §. *prac. constat*.

Tertia conditio est; vt non sit excom. nunciatio, qua maiori ligatus; hæc enim priuat hominem participatione bonorum spiritualium communium, vt supponimus ex dicendis infra suo loco.

Quarta conditio est, vt sit in statu gratiæ sanctificati eo tempore quo Indulgentiæ fructum percipit: potest quidem temporalis remissio, culpæ remissionem præponit, vt ex S. Thomæ & Theologorum communi sententia docet Bellarm. cap. 13. & ex ante dictis satis constat.

Verum circa hanc quartam conditionem difficultas est, an status gratiæ requiratur in suscipiente Indulgentiam, non solum quando eius fructum percipit, sed etiam cum exequitur opera ad illarum perceptionem iniuncta. Palud. S. Anton. & alii apud Bellarm. supra existimant, satis esse, vt is qui lucratur indulgentiam, sit in statu gratiæ eo tempore, quo eius fructum percipit: licet tamen, Sor. & alii apud eundem Bellarm. assensum requiri gratiæ statum etiam tunc, quando iniunctum opus perficitur; quorum sententiam Bellarminus videri esse tutiorem, & in quibusdam etiam casibus non certam; cum videlicet præscribitur, vt opera iniuncta in statu gratiæ fiant, quod in plurimis summorum Pontificum diplomatis præscribitur, in quibus Indulgentia conceditur iis, qui verè contriti, & confessi Ecclesiæ, quas visitauerint, ibique orauerint pro pace. Imò Bellarminus existimat id semper subintelligi, quamuis non exprimitur, quando iniunctum opus tale est, vt minus conferat ad finem, ad quem Indulgentia confertur, vt ad placandum Deum, ad impetrandam pacem, nisi sit in statu gratiæ; peccatores enim Deus non exaudit, nec opera mortua Iustitiæ eius placari aut misericordiam exorari potest: quare consultissimum est, vt, quando quis Indulgentiam percipere cupit, primùm peccata sua sacramentali confessione, vel saltem perfectæ Contritione

tionis actu eluere curet: quæ quidem contritio ad omnia peccata non solum mortalia sed etiam venialia extendi debet, vt ad remissionem pœnarum illius debitarum Indulgentia quoque extendatur.

Quinta denique conditio est, vt is qui Indulgentiam percipere cupit, id omne perficiat, quod ad illam consequendam iniunctum fuerit: vnde si ex ignorantia, aut obliuione, aut etiam iusto aliquo impedimento partem aliquam operis iniuncti quamuis inculpabiliter omittat, effectum Indulgentiæ non consequitur, vt ex S. Thoma & aliis docet Bellarm. cap. 13. quia secundum commune Theologorum axioma, *Indulgentia tantum valent, quantum sonant.*

Quæres, vtrum, quando in Pontificiis diplomatibus habetur Indulgentiam concedi pœnitentibus vere contritis, & confessis, confessio sacramentalis necessaria sit ad eam lucrandam. Resp. secundum probabiliorem, & ratiorem sententiam, in eo qui peccati alicuius mortalis sibi conscius est, requiri actualem confessionem, quando illius mentio expressa habetur in Pontificiis litteris; nec sufficere solam contritionem, quamuis veram & perfectam, vt asserunt S. Anton. Adrian. Nau. & plures alii apud Bellarm. supra. In eo autem, qui nullius peccati mortalis conscientiam habet, actualem confessionem minime esse necessariam, vt docentidem S. Anton. Suar. & alii apud Laym. cap. 6. de Indulg.

Quod spectat ad Indulgentias, quæ defunctis fidelibus in Purgatorio existentibus applicantur, certum est, id ab Ecclesia valide, & fructuose fieri posse: fideles siquidem defuncti cum fidelibus viuentibus ita coniuncti sunt, vt vnâ cum illis Ecclesiam efficiant; proindeque si particularibus suffragiis & orationibus viuentium iuuari possunt, à fortiori poterunt per applicationem satisfactionis Christi, & sanctorum subleuari. Et hæc est communis, & certa doctrina S. Thomæ, S. Bonau. & aliorum Doctorum, quos citat Bellarm. capite 14. Quæ etiam ex communi Ecclesiæ praxi satis constat, in qua (vt ibidem refert)

L

Pascha.

Paschalis I. qui ante septingentos annos Apostolicam Sedem obtinebat, & plures alij summi Pontifices Indulgentias defunctis applicandas concesserunt.

Querunt aliqui, vtrum Indulgentiæ pro defunctis concessæ certò, ac infallibiliter illis profint. Affirmant Sot. Nau. Suar. & alij, quos citat Laym. cap. 7. de Ind. quorum sententia, licet sit probabilis, contraria tamen (quæ est S. Bonau. Rich. Duran. Cordub. Cani, & aliorum, quos citat & sequitur; Ibidem. quæ est, hunc Indulgentiarum pro defunctis effectum pendere ex liberali Dei acceptantis voluntate) probabilior videtur; cum neque ex villo scripturæ loco, neque ex vlla certa traditione constet, Deum illas satisfactiones ex Ecclesiæ thesauro depromptas, & ab eadem Ecclesia sibi oblatas pro defunctorum liberatione acceptaturum promississe; præsertim cum ipsa Ecclesia Indulgentias illas pro defunctis concedat, non per modum absolutionis, sed per modum suffragij, tanquam ipsum Deum supplicans, vt eiusmodi satisfactionem, seu solutionem pro defunctorum subleuatione misericorditer acceptare dignetur.

Quod etiam ex ipsius Ecclesiæ praxi confirmari potest, quæ post applicatam alicui defuncto in particulari penitentiam Indulgentiam, v. g. per sacrificium in altari privilegiato pro ipso oblatum, nihilominus pro eodem opere, & sacrificare non desinit; quo facto tacite declaratur, Indulgentias quamuis maximè salutares, non tamen semper infallibilem effectum pro ipsis defunctis habere, sed pendere ex diuina misericordia: quod tamen non debet fideles viuentes reddere segniores, imò potius excitare, vt maiori affectu, & charitate ipsis defunctis per orationes, aut sacrificia, aut Indulgentiarum applicationem, aut alium quæcumque modum opitulentur.

¶

PARAGR